

Dames en heren, mijn werkkamer kijkt uit op het Borgerhoutse Te Boelaerpark. Daar zie ik hem soms lopen. In een zwart trainingspak. Verbeten. Met samengeknepen handen. Met korte passen. Vals traag, want vooruitgaan doet hij wel: ik heb het over Peter Theunynck.

We leerden elkaar vijftien jaar geleden kennen als collega's bij dezelfde Amsterdamse uitgeverij: de Wereldbibliotheek, toen een warm nest en een huis van vertrouwen.

In 2005 werd de Wereldbibliotheek honderd jaar. Peter en ik kregen de prettige opdracht om een jubileumboekje samen te stellen over de relatie van de Wereldbibliotheek met Vlaanderen.

Het doet ons genoegen dat u thans met ons voorstel accoord gaat, zo heet dat boekje. De titel is een citaat uit een brief van een moe getergde uitgever aan een auteur die een roman geschreven had die *Lijmen* heette. Het boekje bevat ook een hilarische anekdote over Karel van de Woestijne die met de Wereldbibliotheek een overeenkomst heeft afgesloten -en een riant voorschot heeft ontvangen!- om een vertaling van de Ilias te maken. Wat de naïeve uitgever niet weet is dat de heer Van de Woestijne niet betrappt kon worden op veel kennis van het Grieks.

Bij het maken van de jubileumuitgave voor de Wereldbibliotheek leerde ik Peter Theunynck een pak beter

kennen. Ik leerde dat hij niet het karakter heeft om een vertaalcontract te onderschrijven zonder de brontaal van de werkopdracht te kennen. Ik leerde dat hij schrijvenderwijs niet over één nacht ijs pleegt te gaan. Ik leerde dat hij zijn bronnen niet twee, maar minstens vier keer controleert. En de drukproeven: idem dito.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de imposante biografie die Peter over de al eerder vernoemde Karel van de Woestijne schreef en die in 2010 verscheen hem op de kaart zette als een uitmuntend biograaf. Theunynck voltooide zijn titanenwerk na jarenlang precies onderzoek. Het lijvige maar vlot leesbare boek gold meteen na publicatie als referentie en het werd tevens het proefschrift waarmee hij tot doctor in de Letteren promoveerde.

De biograaf was echter al lang voordien bekend als gerenommeerd dichter. Hij werd meermaals gelauwerd, o.a. met de Guido Gezelleprijs van deze eigenste Academie. Zijn poëzie is tegelijk klassiek en modernistisch, ze is tegelijk doorleefd en geëngageerd. Ze is tijdloos en bovendien leesbaar en voorleesbaar.

Maar de biograaf-dichter heeft nog zo veel meer in zijn mars. In 2016 verscheen zijn eerste graphic novel: *Nel. Een zot geweld*. Het is een samenwerking met Lies Van Gasse, nog zo'n polyvalent multitalent. De graphic novel die Peter en Lies

maakten, is een wervend en wervelend boek over het leven van de vrouw en muze van schilder Rik Wouters.

Wie ooit een lezing mocht meemaken waarin Peter en Lies hun zotte geweld voorstellen zal meteen kunnen getuigen dat de heer Theunynck naast een goed auteur een meer dan begenadigd performer is.

Om het plaatje compleet te maken debuteerde Peter in 2016 ook nog als romanschrijver. De Volkskrant noemt *De Slembroucks*: ‘een roman van geringe omvang die niettemin groots is’. De VPRO-Gids formuleert het als volgt: ‘Plastisch Vlaams, vlotte dialogen en onverwachte wendingen: een filmscenario waardig.’ Het zegt genoeg.

Het is goed dat Peters roman in 2016 verscheen, want anders was zijn dochter hem voor geweest. Haar debuut verscheen vorige maand. De opmerkelijke titel van dat boek is: *Het wordt spectaculair. Beloofd*. Wellicht heeft dochter Zita Theunynck een en ander opgestoken van de reclamemakerscapaciteiten die haar vader gebruikte om thuis brood op de plank te krijgen gedurende de jaren dat hij een groot deel van zijn tijd investeerde om de biografie over Van de Woestijne te schrijven. Het schrijven van een biografie is naar verluid niet echt lucratief en een biograaf die ook huisvader is wordt dan wel eens verplicht om zijn woordkunde en woordkunst ook meer pragmatisch in te zetten.

Want laat duidelijk zijn: Peter Theunynck is een familiemens: een zorgzame en terecht trotse echtgenoot, vader en sinds kort ook grootvader.

Daarnaast is hij iemand die werkt voor een beschaafde en betere samenleving. Altruïstische dienstbaarheid is hem niet vreemd. Op vraag van de Vlaamse Auteursvereniging maakt hij al geruime tijd deel uit van de raad van bestuur van het Vlaams Fonds voor de Letteren. Hij is daar de diplomatische maar gedreven verdediger van de auteursbelangen. Namens vele collega's wil ik hem daar hier ook even luidop voor bedanken.

Ook zijn bewuste keuze om zijn kennis en deskundigheid in te zetten in het onderwijs aan anderstalige analfabeten onderstreept zijn consequent engagement. Net zoals zijn creatieve inzet voor diverse milieuprojecten en voor PEN-Vlaanderen.

PEN-Vlaanderen voert momenteel o.a. actie voor de Palestijnse dichter Ashraf Fayadh. Wegens vermeend geloofsafvallige verzen werd Ashraf in november 2015 ter dood veroordeeld. Na wereldwijd auteursprotest werd die doodstraf in februari 2016 omgezet in acht jaar celstraf. Met de onwezenlijke maatregel er bovenop dat Ashraf elke zes maanden vijftig zweepslagen krijgt.

Het zette Peter Theunynck aan om het volgende gedicht van vijftig woorden te schrijven:

Een vink blijft zingen
achter tralies.

Een vink blijft zingen
met een kap op de kooi.

Een vink blijft zingen
op water en brood.

In het holst van de winter
blijft de vink zingen.

Schroei haar ogen dicht
en zingen doet de vink.

God schiep de vink
om te zingen.

Dames en heren, het is mij een zeer grote eer om iemand die dergelijke pakkende, inslaande en noodzakelijke poëzie kan schrijven te verwelkomen als lid van deze academie. Het genootschap en de instelling kunnen er alleen maar beter door worden.

21 juni 2017, Erik Vlaminck